

17

NONIKA ΓΑΛΗΝΕΑ

Η ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ
ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Ο υπουργός Πολιτισμού κ. Γιώργος Βουλγαράκης παρέδωσε στη Νόνικα Γαληνέα το έπαθλο «Κυβέλη» για τη σημαντική προσφορά της στο ελληνικό θέατρο.

Η τελετή έγινε στο θέατρο Κοτοπούλη στις 27/3/06. Η Νόνικα Γαληνέα παρέλαβε το έπαθλο με τα εξής λόγια:

«Είναι το ωραιότερο δώρο που έχω πάρει στη ζωή μου και θα μου θυμίζει πάντα τι έχει κάνει το θέατρο για μένα και όχι εγώ για το θέατρο. Η σκέψη μου πάει στον Αλέκο Αλεξανδράκη –τον μεγάλο απόντα– που τόσο ουσιαστικά συνέβαλε και σαν καλλιτέχνης και σαν άνθρωπος, για να είμαι αυτή η γυναίκα που εσείς αυτή τη στιγμή βραβεύετε».

Η διέξοδος είναι το θέατρο. Ό,τι κι αν συμβεί η παράσταση συνεχίζεται.

Δεν θέλω να τελειώσω αυτές τις σελίδες, αν δεν μιλήσω για τη Θεσσαλονίκη. Ένα κομμάτι της ψυχής μου είναι εκεί, είναι το «ευχαριστώ» μου στο κοινό που τόσο θερμά αγκάλιασε την επιστροφή μου στο θέατρο.

Πάω λίγο πίσω τώρα χρονικά, αλλά παρεμβαίνουν τόσα απρόοπτα γεγονότα στη ζωή μας που χάνει κανείς τη σειρά. Το «χτες» γίνεται μέρος του «σήμερα» και το μόνο που μένει απ' αυτή τη «δουλειά» είναι η αγάπη του κόσμου.

Όταν με κάλεσε ο Νικήτας Τσακίρογλου να παίξω τη Ζωή Πορφυρογέννητη στο έργο του Άγγελου Τερζάκη «Αυτοκράτωρ Μιχαήλ» στο Βασιλικό Θέατρο (Κ.Θ.Β.Ε.), δέχτηκα, πριν ακόμα διαβάσω το έργο – αυτό, δεν το έχω ξανακάνει στη ζωή μου, ποτέ.

Έγινε κάτι απίστευτο μ' αυτή την παράσταση. Ποτέ το Βασιλικό Θέατρο δεν είχε κάνει τέτοιες εισπράξεις. Αυτό το τεράστιο θέατρο απ' το πρώτο κιόλας βράδυ ήταν γεμάτο. Δεν υπήρχε θέση – και αυτό κράτησε μέχρι και την τελευταία παράσταση. Το κοινό ήταν τόσο θερμό αλλά και τόσο διακριτικό. Πώς να περιγράψω αυτό που μου έδωσε το κοινό της Θεσσαλονίκης... Ευλογία.

Μοναδική πόλη. Μοναδικό θέατρο. Συγκινητική η φιλοξενία στο ξενοδοχείο Μακεδονία! Κι ένας καιρός, μες στη λιακάδα... Τη χάρηκα τη Θεσσαλονίκη! Πέντε μήνες έμεινα, και όταν τελείωσαν οι παραστάσεις, κλαίγαμε όλοι μαζί στο θέατρο...

Μου έκανε εντύπωση ο πολιτισμός, η ζεστασιά αλλά και η αξιοπρέπεια των ανθρώπων. Ερχόντουσαν να συγχαρούν μετά την παράσταση και καθόντουσαν στον διάδρομο, περιμένοντας να τους φωνάξω εγώ στο καμαρίνι, για να μη με κουράσουν, να μην ενοχλήσουν.

Ένα βράδυ ήρθε μια γριούλα στο καμαρίνι και μου λέει: «Παιδί μου, δεν ξέρω να σου πω με λόγια αυτό που αισθάνομαι, άσε με να γονατίσω...» Δεν την άφησα βέβαια, αλλά με συγκίνησε πάρα πολύ.

Μου έλεγαν απ' το ταμείο πως ερχόντουσαν άνθρωποι κι από άλλες πόλεις και λέγανε: «Ήρθαμε να δούμε τη Νόνικα».

Ευλογημένη Θεσσαλονίκη σ' ευχαριστώ.

Με τον πρωθυπουργό Κώστα Καραμανλή στην πρεμιέρα της παράστασης «Αυτοκράτωρ Μιχαήλ». Βασιλικό Θέατρο Θεσσαλονίκης (Κ.Θ.Β.Ε.), 2004-05.

Η παράσταση συνεχίζεται με τον τελευταίο μέχρι σήμερα ρόλο μου:

Ιοκάστη

Επίδαυρος, Ιούλιος 2005, «Οιδίπους Τύραννος» του Σοφοκλή, Σύγχρονο Θέατρο Αθήνας. Οιδίπους και σκηνοθέτης της παράστασης ο Γιώργος Κιμούλης, μετάφραση Κ. Χ. Μύρης, σίχτοι Λίνα Νικολακοπούλου, κορυφαίος του Χορού ο Γιώργος Νταλάρας. Μια υπερπαραγωγή με σημαντικά ονόματα ξένων συντελεστών και με τις υψηλότερες προδιαγραφές. Μια παράσταση που κατακρεουργήθηκε, αλλά και αποθεώθηκε.

Λάτρευα τον ρόλο. Οι πρόβες για μένα ήταν δώρο Θεού και αυτό το δώρο, μετά από πολλή δουλειά που έκανα με τον εαυτό μου για τον εαυτό μου (βοήθησε σ' αυτό η απομόνωσή μου στο Λυγουριό – ξύπναγα το χάραμα με τα κοκόρια και έπινα τους καφέδες μου χωμένη μες στους βασιλικούς), έφερε ως αποτέλεσμα

τον πιο σοβαρό για μένα λόγο ύπαρξής μου σ' αυτή τη «δουλειά».

Όταν βγήκα στη σκηνή και αντίκρισα αυτόν τον ιερό χώρο ασφυκτικά γεμάτο, δεν ένιωσα πανικό, δεν ένιωσα φόβο, δεν ένιωσα ανασφάλεια. Ένιωσα την απόλυτη πληρότητα. Ελευθερώθηκα. Ήμουν γεμάτη από ευγνωμοσύνη, γιατί αυτό αισθανόμουν, το βίωνα. Συνέβαινε την ώρα που έπαιζα. Ήμουν εκεί, παρέα με τον Θεό και με τον γκιόνη. Μεσ στην αγκαλιά μου χώρεσε ολόκληρη η Επίδαυρος. Δυτρώθηκα.